

[C. O. Heilesen.]
af et Lovforslag som det foreliggende. Og alle disse forskellige Indvendinger, man har fremsat, gælder altsaa ikke som Indvendinger imod Lovforslaget, idet de intet som helst har med Lovforslagets Gennemførelse at gøre.

Jeg skal blot endnu tilføje, at det ikke var rigtigt, naar det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen sagde, at jeg havde nævnt vore over 8 000 Drukkenskabsanholdelser som Argument for Forbud. Det ærede Medlem havde heller ikke Ret, naar han rettede mit Tal. Det nøjagtige Tal for 1927 — det sidste Aar, for hvilket officiel Beretning foreligger — var ifølge en Meddelelse, jeg har indhentet hos Statistisk Departement, 8 139, altsaa det Tal, jeg nævnte. Hvad jeg sagde herom, var — saaledes som det ogsaa fremgaar af Referatet af mine Udtalelser i Fortrykket Sp. 4247 — alene dette, at naar vi trods vor overordentlig lempelige Lovgivning og Praksis paa dette Omraade dog har over 8 000 Drukkenskabsanholdelser aarlig, saa maa vi sige, at vi er meget langt fra Alkoholspørgsmaalets endelige Løsning.

Vi har nemlig med Hensyn til Drukkenskabsanholdelser og Drukkenskabsforseelser en Lovgivning og en Praksis, der i Lempelighed utvivlsomt er enestaaende. Jeg ved af Erfaring, at naar fremmede Jurister kommer hertil for at studere vor Lovgivning og Praksis paa dette Omraade, er de overordentlig overraskede over det, de erfarer i saa Henseende. Det samme fremgaar for øvrigt ogsaa af en Afhandling, der findes gengivet i Ædruelighedskommissionens Betænkning Pag. 55, en Afhandling af en paa dette Omraade kyndig svensk Jurist, Borgmester Dahlbäck, der har skrevet den paa Grundlag af Studier i de nordiske Landes Hovedsteder. I denne Afhandling vil det ærede Medlem ogsaa se, hvor uberettiget det, eftersom Lovgivning og Praksis er saa uhyre forskellig paa de forskellige Steder, er at gøre det, som man heller ikke saa sjældent ser gjort i den offentlige Diskussion, nemlig at sammenstille Antallet af Drukkenskabsforseelser i de forskellige nordiske Lande og deraf slutte noget om Ædruelighedstilstanden i disse Lande. Det er en Slutning, der — saaledes som ogsaa Borgmester Dahlbäck paaviser — er ganske ubegrundet. Den er ikke vejledende, men vildledende.

Med Hensyn til Forholdene i Finland støttede det ærede Medlem sig særlig til Læge Hindhedes Autoritet. Nu ved jeg vel, at Hr. Hindhede er udmærket autoritativ i mange Henseender, men det er mig ikke

bekendt, at han har gjort Forholdene i Finland til Genstand for et saadant Studium, at han kan paaberaabes som Autoritet paa dette Omraade.

Derimod tror jeg at kunne henvise til en Udtalelse af en Autoritet, som jeg ikke kan tænke mig andet end, at ogsaa det ærede Medlem for sit Vedkommende vil anerkende. Det er det ærede Medlems finske Partifælle, en af det finske Socialdemokratis første Mænd, Medlem af Rigsdagen, en af de finske Folkeforbunds delegerede, Udenrigsminister i det finske socialdemokratiske Ministerium, Professor Voionmaa. Af ham findes der Pag. 53 i Betænkningen gengivet en Udtalelse om den Enquete, hvortil det ærede Medlem støtter sig, og der siger denne udmærkede finske Videnskabsmand og Politiker og Socialdemokrat om denne Enquete, som det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen vilde paaberaabe sig:

„Saavel mod den Maade, paa hvilken Enqueten iværksattes, som mod dens Indhold kan der rejses vægtige Indvendinger. Komiteen har anset det for rigtigst at afæske Dommerne, Politimyndighederne og en Del andre Tjenestemænd deres Mening om Ædruelighedstilstanden og Forbudsloven, medens der kun er rettet Henvendelse til et mindre Antal Folkeskolelærere, hvorhos de fleste Foreninger og Organisationer — blandt dem særlig saadanne, der specielt interesserer sig for Ædrueligheden — er blevet fuldstændig glemte.“

Paa Grundlag af dette kritiserer Professor Voionmaa denne Enquete som Grundlag for de Slutninger, det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen vilde støtte derpaa. For øvrigt er det ogsaa efter min personlige Erfaring saaledes, at det ærede Medlems finske Partifæller vistnok praktisk talt uden Undtagelse paa dette Omraade er mine og ikke det ærede Medlems Meningsfæller, og det er utvivlsomt rigtigt, saadan som det for øvrigt ogsaa forekom i det Citat, det ærede Medlem nævnte efter Læge Hindhede, at det væsentligst er den Kreds, man med et ofte misbrugt Navn plejer at betegne som Overklassen, der i Virkeligheden er Modstanderne. Det er altsaa den Kreds, det ærede Medlem her staaar som Talsmand for. Det er maaske en for det ærede Medlem noget usædvanlig Rolle, men det er ikke desto mindre et Faktum, at Forholdet er dette.

Men, som sagt, alt dette har, som jeg har betonet, ikke nogen umiddelbar Interesse for Gennemførelsen af det her foreliggende Forslag, thi det er ubestrideligt, at dette Forslag overlader til Evolutionen,